

BENGİSU KARA

Kağıthane Özel Eğitimde Rasyonel
Açılım Ortaokulu

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
Mansiyon Ödülü

HAYAL KURMANIN RENKLERİ

Kırlarda dolaşmaya devam etti. Sabahın erken saatlerinde buraya neden geldiğinin bir önemi yoktu. Kuş cıvıltıları eşliğinde ormanın derinliklerine yol aldı. Bir kaya parçasının üzerinde oturmak istedi. En ilginç şekle sahip olan kaya parçasına oturacaktı.

-En farklıyızda olmalıyım. Büyük bir sarsıntı ile kendisini belli eden "Buradayım!" diyen bir kaya kütlesi...

Gökkuşağına daha çok vardı. Biraz soluklanmalıydı. Aslında her şey bahaneydi, bir pırıltıyı takip ediyordu. Pırıltıların var olduğunu ve bir gün gelip kendisini bulacağından emindi. Canı sadece saklambaç oynamak istemişti. Takip ettiği şey bir bedenden ya da gölgeden ibaret değildi. Gittikçe uzaklaşıyordu pırıltılar. Pırıltı demek az mı kalıyordu? Renk cümbüşü dese daha mı doğru olurdu? Sanki hareket etti, silinip yerine geldi...Yok, bir göz yanılmıştıydı bu. Birden yok oldu. Nereye gitti? Koşmaya başladı, yetişemedi. Uzaklarda bir yerde yitip gitti takip ettiği şey. Bağırды, çağırды:

-Hayat tek renk değil,
Bul kendini gökkuşağında!
Sonsuzluk bile
Şeffaf değil aslında...

Etrafı dolaştı. Seslenmeleri boşunaydı, yankıları kendisine dönüyordu. Yeniden dönüp gelmelerini çok istiyordu. Işık taneçikleri, hayatında olmasını istediği varlıklardı. Uyandı, yine bir rüya mıydı bu gördüğü? Bu ışık kümesi çok gerçekçiydi. Rüzgârı bile hissetmişti bu defa. Tenini ürperten rüzgârı... Odanın kapısına dayandı:

-Bu kez yaşadım! Lütfen beni buradan çıkarın! Uzaklaşmadan bulmalıyım onu! Sadece bir defa dışarı çıkarın beni!

-Ne gördün, dedi koridordan geçen.

-Aynı şeydi, tıpkısıydı.

-Seni dışarı çıkaramayız, seni dışarı çıkarmanın ne demek olduğunu daha önce konuştuk.

- Emrediyorum!

-Emrediyorsun? Onu renksizliğe götürün.

-Hayır, hayır, beni oraya götüremezsiniz. Durun diyorum, durun!

Koridor üzerime çullandı, hepsi bana doğru yöneldi. Kurultmak imkansızdı. Kollarımdan çekiştiriyorlar, yerlerde sürüklüyorlardı. Sonunda kara bir deliğin önünde durdular. Biri yeraltından bir anahtar çıkardı. Sıradan anahtarlara benzemeyen, deliğe girince yok olan cinsten bir anahtardı. Delik onu da içine hapsediyordu. Anahtarı deliğe soktukten sonra çevirdi ve delik büyük bir gürültüyle beni de yuttu. Kaçarcasına çıktılar odadan. Arkalarına dahi bakmadan... Oda karanlıktı, ürpermiştim. Bu odaya hayal kurduğunda gelebiliyordun. Dışarıdakiler, korktukları için hayal kurmaktan vazgeçenlerdi. Ellerimle odayı yokladım. Yerler nemliydi, daha çok rutubet kokusu hakimdi odaya. Üzıldüm. Bulduğum yere çakıldım. Ağlamamalıyım, ağlarsam dışarıdakilerden bir farkım kalmazdı. Dizlerimi yukarı çektim ve başımı dizlerimin üstüne koydum. Sadece bekleyecektim. Ne kadar bekleyeceğime deliğin anahtarının sahibi karar verecekti. Arkamdan yaklaşan bir şeyin olduğunu hissettim. Ensemde bir nefes, bir hareket...İrkildim:

-Nesin, kimsin?

-Senin gibilerdenim.

-Ben yazarım. Kitabımda, iki kahramanı yan yana getirmiştim. Birisi karanlıktan, diğeri ise ışıktan kaçıyordu. Yarattığım kahramanların etkisinde kaldığım söyleniyor ama yanılıyorlar. Onların yaşadıklarını bir gün anlayacaklar. Her gün kalemimi ziyaret ettiklerini bir gün idrak edecekler.

-Tek yaptıkları şey “deli damgası vurmak” değil mi?

-Kahramanlarım yanıma geliyor ama onları hissedemiyorum. Çünkü ışıktan kaçan, gece renginde ve o geceleri geliyor, onu hiç göremiyorum. Karanlıktan kaçanım ise ışık kadar beyaz ve ışığın doğduğu vakitte, gündüzleri geliyor. Onu da göremiyorum. Olur da buradan çıkabilirsem, beni yeniden hayal dünyamla, kalemimle buluştururlarsa, onlara kavuşabilirim, onları yaşatabilirim.

-Benim de kendi ışığımla buluşmam gerekiyor. İki kahramanımı da rahatça görebiliyorum. Işığın rengi değil, gece siyahı da değil. Şafak rengine benziyor.

-Sen kendini o iki kahramanından hangisiyle daha çok özdeşleştirebiliyorsun?

-Işıktan kaçan ile! O görkemli ve gizemli, o simsiyah!

-Ya sen, neden buraya kapatıldın?

-Işığı arıyordum, aslında karanlıktan kaçıyordum da denilebilir.

-Nasıl yani?

-Yıllar önce kaçırıldım. Beni karanlık bir odaya kapattılar, soğuktu... Aylarca kaldım orada, aylarca hiçbir şey görmeden yaşadım. Sadece seslerini duyduğum dostlarım vardı. Kendi yarattığım dostlarım... Sonrası kocaman bir boşluk, hatırlayamıyorum. Gözlerimi açtığımda buradaydım.

-En azından burada yalnız değilsin.

-Hayır! Yalnızım! Burada yoksun, hayalimdeki dostlarımdan birisin. Ben, olmayan şeyleri görebilirmişim.

-Ben burada gerçekten varım, yanındayım, buna inanabilirsin.
-Buradaki varlığına inanabilmek isterdim. Ama sana inanmam, bu karanlık odada güneşin gözlerimi yaktığını söylemek gibi bir şey olur.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Koridorda "Deli değilim!" çılgınlıkları...

-Dışarıdakiler şanslılar.

-En azından şu an için şanslılar. Buldukları yerde, etraflarını görmelerine yarayan ışık var. Burada olmak, bana o karanlık odada yaşadıklarımı hatırlatıyor.

-Burada da ışığa kavuşabileceğinin farkında bile olmamışsın! Hatta o hapsedildiğin karanlık odada da kavuşabilirdin. Burası karanlık, eğer gözlerini kapatıp hayal kurabilirsen istediğine kavuşabilirsin. Işığa mesela, o küçük bir pırıltı.

-Sadece ışığa değil, tüm renklere. En çok da gökkuşağına!

-Işık sana gökkuşağını getirecektir.

-Kapat gözlerini ve rüyaya dal!

Gözlerini kapattı ve rüyaya daldı. Rüyasında gördüğü her rengin hâkim olduğu cennetten bir bahçedeydi. Işık ve rüzgârdan doğma bahçe... Sadece koşuyordu, ulaşması gereken bir şey olmamasına rağmen koşuyordu. Ne zamandır bu hazzı tatmamıştı. Çiçekler vardı, her renkten, her kokudan. Onlar da sıralanıyordu. Önce kırmızı, turuncu, sarı; sonra yeşil, mavi, lacivert ve mor... Hayal kurmak!

İkisinin de beyninde bir görüntü vardı şimdi: Deniz kenarı veya bir orman, ya da bir şöminenin önünde ısınmaya çalışan iki insan. Yoksa mis gibi kokan bir bahar havası mı? Burada insanları karanlık odalara hapsedmiyorlardı, burada insanları ışıktan mahrum bırakmakla korkutuyorlardı. İşkence yoktu. Hayalle-

rinde hiç konuşmuyorlardı, gerçekten sözün bittiği yerdi burası. Gözleri kapalı, havayı soluyan iki insan vardı gözlerinin önünde.

Bu insanlar kitap sayfalarının arasında gül yaprakları kurutabiliyordu, kitap okurken kahve yudumlayabiliyorlardı. Dışarda kar yağarken pencerenin önünde dizlerindeki battaniyeye sarılıp kar taneciklerini izleyebiliyorlardı. İsteklerine göre kışı ya da yazı yaşayabiliyorlardı. Mekân veya zaman kavramı yoktu, ne yaşamak istiyorlarsa yaşıyorlardı. Şimdi de denizin karşısında bir evdeydiler. Yakamozlar denizin üstüne düşmüştü ve dalgalarla dans ediyorlardı. İskeleyle doğru yürüdüler. Yıldızları saymaya başladılar, bu bir anlamda sonsuzluğa giden ilk adımdı. Sonsuzluğa emeklemeye başladılar. Deniz kabuklarını ceplerine doldurdular. Ceperleri şişti, deniz kabuklarının keskin kıvrımları canlarını acıtmaya başladı. İsrar ettiler, gözlerini açmadılar. Deniz kabukları canlarını yakınca deniz yıldızlarını topladılar. Toplarken zorlandılar, biri nefesini tutmakta diğerine göre güçlük çekiyordu. Sonra, karanlıktan kaçan daha fazla dayanamayarak gözlerini açtı:

- Sen, karanlıktan doğansın!

-Karanlık olmasaydı ışıktan yarattığım kahraman gelip bize yaşamak istediklerimizi yaşatmazdı.

- Işık ve karanlığın bir bütün olacağını mı savunacaksın şimdi?

- Biri olmazsa diğerinden söz edilemez ki...

-Karanlıktan kaçıp ışığa sığındım. Ne garip, ışığa ise karanlıkta kavuştum.

-Geri dönmek zorundayız.

-Dönmek istemiyorum.

-Buraya onların kurallarının dışında bir şey yaptığımızda gelebiliriz ancak.

-Biraz daha nefes almak istiyorum!

Gözlerini tekrar kapattığında hayal dünyası kaldığı yerden devam ediyordu. Hayal arkadaşı ile birlikte şimdi de yaprakları dökülmüş bir ağacın altındaydılar. Uzakta bir nehir akıyor-

du, su sesinin geldiği yöne doğru yürüdüler. Ama ses, gittikçe uzaklaşıyordu. Yetişmeleri gerekiyordu onlara. Yoksa bomboş, amaçsız dünyalarına geri döneceklerdi. Etraf karardı, gökyüzüne bembeyaz bir şey yükseldi. O şey, onları buraya getiren ışıktan yaratılmıştı. Şimdi, olduğundan çok daha büyük gözüküyordu. Gökyüzü ikiye bölündü, bir kısmı beyaz, diğeri ise simsiyahtı. Siyah yaratık, beyaz olan yerdeydi. Ellerini havaya kaldırdılar ve birleştirdiler. Şimdi ne siyah vardı gökyüzünde ne de beyaz. İşte asla gri olmayan bu renk, hayal kurmanın rengiydi:

-Sen hayatında olmasını istemediğin şeylerden kaçarsın ama aslında olmasını istediklerine de kaçtıkların sayesinde kavuşursun.

Gökyüzünde şimşekler çaktı. İkiye yarılmış gökyüzü, yavaş yavaş birleşmeye başladı. Giderek birbirlerine daha da yakınlaşıyorlardı. Artık her ikisi de simgeledikleri kahramanların ta kendisi olmuştu. Gökyüzü yeniden birleşmek üzereydi ki ışıktan doğan kahraman, kollarını havaya kaldırdı, büyük ve beyaz bir ışık kütesini gökyüzünün siyah kısmına yöneltti. Bunun üzerine, karanlıktan doğan kahraman, gökyüzünün beyaz bölümüne çok daha büyük ve siyah bir ışık kütesi yolladı. Beyaz kahraman gitgide küçülüyordu, en sonunda gökyüzünde yitip gitti. Şimdi gökyüzüne tek bir renk hâkimdi: siyah. Gökyüzünden aşağıya düştüğünde yine o karanlıktan kaçandı. İçindeki görkemli kahramanı, ışığı kaybetmişti.

Çığlıklar duyuyordu, ışığı arayanların çığlıklarını... Haykıran bu sesler her yeri inletiyordu. Kafasını kaldırdığında kendisine bakan bir çift göz gördü. Ama olamazdı! Bu kendisiydi! Her tarafta aynı gözlerin sahibi vardı. Kaçmaya başladı, her adımında kulağındaki çığlıklar artıyordu. Duyduğu çığlıklar yankılandıkça beyni zonkluyordu. Arkasına baktı, küçük bir kız çocuğu duruyordu orada. Bu kıza seslendi:

-Sen de mi gökkuşağını arıyorsun?

-Hayır ben gökkuşağının sonunda bulunan bir küp altını arıyorum.

-Sarıнын peşine düştün yani? Karanlıktan korkar mısın peki?

-Korkarım, demişti küçük kız.

-Gördün mü? Sen de ışığı seviyorsun, ışığın peşindesin o halde!

Kız koşup zıpladı. Gökkuşağının üzerinden bir kaydıraftan kayar gibi kayıyordu. Eğleniyor gözüküyordu. Dayanamadı, o da peşinden gitti. Vardığı yerde insanları görmüştü:

-Işığı getir, ışığı bağışla!

Bu yalvarışlara sinirlenen siyah bir varlık gökyüzünden yeryüzüne indi. Kollarını yukarı kaldırdı ve şimşekleri çaktı. Çakan her bir şimşek sonucunda yeryüzünde ışığı arayan insanların bir bölümü ortadan kayboluyordu. Grup grup yok oluyorlardı. Sonunda bütün insanlar kayboldu. Siyah varlık ona doğru yürüdü, yürüdü, yakalamak için mızrağını doğrulttuğunda:

-Sanırım uyandı! Kendine geliyor.

- Bize ne gördüğünü söyle?

-Ben ışığı öldürdüm. Oysa onu yıllar sonra tekrar görmek ve hissetmek istemiştim. Karanlıktan ışık doğduğunu anladım, hayallerimde ışığın simgesi oldum ama onu koruyamadım, öldürdüm, katlettim, kaybettim.

Bunları söyledikten sonra yerinden kalktı, koridora çıktı. Koridor demeye bin şahit lazımdı. Labirente daha çok benziyordu. Ayağındaki beyaz bez terlikler erimişti. Buna rağmen iş görüyorlardı. Bol paçalarını savura savura koşuyordu. Uzun, çok uzun bir yoldu, nefesi kesilecek gibi oluyordu, vazgeçmeyecekti:

-Hayal kurun, hepimiz! Herkes ne istiyorsa onun hayalini kursun, vazgeçmeyin, lütfen gözlerinizi kapatın, nerede olmak istiyorsanız oradasınız işte, kiminle olmak istiyorsanız, onunla olun...

Sesini duyan cesur insanlardan birkaçı da ona katılmıştı:

-İnsanların düşüncelerinizi ele geçiremeyecekleri tek yer sizin hayal dünyanız...

-Onu kullanmalısınız! Şimdi buradan çıktığınızı düşünün, evinize döndüğünüzü ya da deniz kenarında özgürlüğünüzü hissettiğinizi, iyileştiğinizi...

Herkes onun etrafını sarıp kollarından tutmuşken labirentten bozma koridordaki diğer insanlar gözlerini çoktan kapatmıştı bile. Ne istiyorlarsa onu yaşıyorlardı şimdi.

Koridorda ilerlerken, az önce kapatıldığı karanlık deliğin önüne attı kendisini, yalvarmaya başladı:

-Onu da çıkarmanızı istiyorum, o olmasaydı, şimdi öldürdüğüm ışığa kavuşamayacaktım.

-Belki düşmanıydım, belki yıllardır kaçtığı karanlıktım ama çıkarın, beni de çıkarın.

Minik kız da buralarda olmalıydı. Az önce bir kaydıraftan kayar gibi buralarda oynuyordu:

-Minik kız, neredesin?

Elinde bir küp altınla çıkagelen minik kız:

-Buradayım, dedi.

-Amacına ulaşmışsın, istediğini elde etmişsin.

-Hiç kolay olmadığını söyleyebilirim.

-Karanlığı sevmemenin, ondan korktuğunu iddia etmenin de nedeni bu muydu? Her şey altınlara kavuşmak için miydi?

-Renklerle, ışıkla ilgilenmeyen biri için gökkuşağı bir anlam ifade eder mi?

-Haklısın...

-Belki gördüğüm gibi küçük bir kız da değilimdir!

Gök ile yer büyük bir gürültüyle birleşti. Yer göğü, gök ise yeri yuttu. Korkak insanlar kümesi deprem oluyor zannetti, bi-

raz daha inanç sahipleri dünyanın sonunun geldiğini düşündü: onlara göre kıyamet kopuyordu. Kimisi aklındaki sorularla yerin dibine girdi:

-Gökkuşağını gören şanslı sayılmaz mıydı? Hani gökkuşağını herkes göremez, görenler ise şanslı sayılırdı?

Kimisi bunun göklerden gelen bir ödül olduğunu düşündü. Kimisi gökkuşağını rüyasında görenlerin hayallerinin gerçekleşeceğine inanmaya devam etti. Kimisi onun güneşin dili olduğuna inanmakla yetindi. Kimisi ona "Alkım" dedi. Nihayetinde her kültürde yer edindi.

Labirentten bozma koridorda dolaşanlara şunları söyledi:

-En farklıınızda olmalıyım. Bu kez oturmak için bir kaya parçası tercih etmeyeceğim. Bu kez tercihim cennet ile dünya arasındaki köprüden yana olacak...Cennet ile dünya arasındaki köprüde, üzerinde parıltılar bulunan ışık küzmesinde oturacağım...

Kılık değiştirip renge tutulmuş taklidi yapanları yakalayacağım.

Küp küp altınların yerlerini değiştirmekle meşgul olacağım.

Hayal avcılığı yapanların, hayallerimizi kara deliklere tıkmaya çalışanların karşılarında yer alacağım.

Işıkla karanlığı küstürmeye çalışanlara onların birlikte güzel olduklarını anlatmaya çalışıp insanları hayal kurmaya teşvik edeceğim.

Çok işim var anlayacağınız, çok çalışacağım.